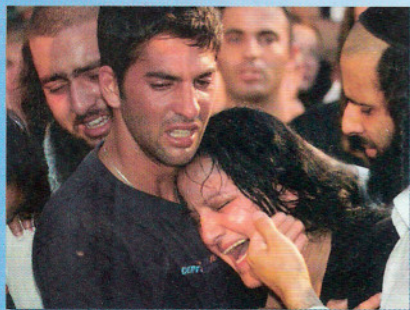


ISRAEL

ȘTIRI DIN

Nr. 06 – Iunie 2005



Aplauze pentru
teroriști > **Pagina 13**



«Iadul» pe
pământ > **Pagina 14**



Putin în Israel > **Pagina 15**

Intifada spirituală în bisericile palestiniene

Pagina 5



בית שלום
BETH-ŞALOM

Intifada spirituală în bisericile palestiniene

Acest articol (tipărit prin aprobarea binevoitoare a autorului) este un rezumat prelucrat al unei prelegeri ținute de dr. Gerșon Nerel în timpul unei sesiuni a Alianței mesianico-evreiești care a avut loc la Yad Hașmona (Ierusalim). Informațiile conținute în mesajul său nu sunt doar extrem de actuale, ci totodată foarte controversate.

«Antisionismul este egal cu antisemitismul». Martin Luther King, cel care a luptat pentru drepturile cetățenești ale negrilor din America și care a fost ucis din această cauză, a făcut o astfel de afirmație în anul 1967. Încă în urmă cu 40 de ani, când sionismul era declarat ca fiind nelegitim, el nu a ezitat să spună că se încearcă din răspuneri contestarea iudaismului în general și a legitimității statului Israel în special. Astăzi, la această afirmație este necesară următoarea completare: antisionismul și poziția anti-israeliană duc în mod obligatoriu la anti-iudaism și antisemitism.

■ Dr. Gerșon Nerel

Cine este antisemit? Bineînțeles că nimeni nu se declară de bunăvoie antisemit, mai ales dacă face parte din familia popoarelor semite; în acest caz ar fi extrem de greu de dat un răspuns la întrebarea: «Cum aș putea să fiu antisemit, când eu însumi sunt un semit?» Și în biserici, oricine susține că este creștin va respinge plin de indignare această imputare. Totuși, cel care se declară ca fiind «doar antisionist» este totuși un antisemit, deoarece în acest caz, mai ales astăzi, vorbim despre un nou tip de antisemitism. Nu mai avem de a face cu o critică justificată la adresa statului Israel, ci cu un antisemitism în toată regula. Aceste două aspecte pot fi foarte simplu deosebite una de cealaltă, iar diferențierea se face mai ales la nivelul interpretării și comentării pasajelor biblice din Vechiul și din Noul Testament.

Despre care biserici și creștini palestinieni este vorba? În acest articol ne vom ocupa de reprezentanții instituțiilor bisericești din regiunile autonome palestinieni. Creștinii palestinieni de astăzi folosesc Internetul pentru a-și propaga propriile interpretări referitoare la Vechiul și Noul Testament. «Biserica online» palestiniană utilizează numeroase pagini de web pentru a-și răspândi teologia. În plus, aproape în fiecare lună se organizează conferințe atât la nivel local, cât și la nivel internațional.

Intenția mea este să atrag atenția asupra eforturilor diferitelor cercuri creștine din rândul palestinienilor, mai ales a luteranilor, anglicanilor, catolicilor, baptiștilor și a bisericii greco-ortodoxe, care folosesc cu precădere Internetul și legăturile lor bisericești în întreaga lume pentru a-și argumenta și susține identitatea națională și istorică. Punctul esențial al articolului meu se bazează

pe propaganda religioasă a clericilor palestinieni din regiunile autonome și pe legăturile pe care le au nu doar între ei, dar și cu credincioșii palestinieni care trăiesc în «diaspora» vestică. Sunt excluși din expunerea mea acei creștini care trăiesc în statul Israel.

Sursele materialului. Prin predici, rugăciuni, ceremonii, informații și scrisori personale publicate prin intermediul «bisericii digitale», elita clericilor palestinieni abuzează de Sfânta Scriptură dându-i o nouă semnificație și răstălmăcind sensul simplu al textului. Clericii palestinieni se folosesc fără scrupule și de mass-media. Interpretarea lor tendențioasă a Sfintei Scripturi le permite cu ușurință să arunce cu pietre în sionism și să ducă astfel o veritabilă Intifadă spirituală împotriva Israelului.

Acest fenomen ia și mai serios amploare atunci când clerici de rang

înalt precum patriarhii, episcopii, decanii diferitelor universități teologice și directorii de școli biblice se află în spatele paginilor de Internet care răspândesc propaganda antisionistă și antievreiască. Capii bisericești și purtătorii lor de cuvânt apar pe micile ecrane în ținută de ceremonie și citează texte din Sfânta Scriptură, revendicându-și o autoritate spirituală pe care mulți din spectatori nici nu îndrăznesc să o pună sub semnul întrebării sau să o conteste.

Moartea «sfinților» palestinieni. Creștinii palestinieni au în mass-media un important susținător propagandistic, prin faptul că toate reportajele abuzează de conceptul biblic al martirajului pentru cauza celor «asupriți». În biserica palestiniană termenul «moartea sfinților» din perioada creștinismului primar se referă la persoanele omorâte în timpul Intifadei al-Aqsa și prezintă Israelul ca fiind călăul nemilos al «martirilor» palestinieni. De asemenea Israelul este pus alături de prigonitorii primilor creștini.

Acest lucru îl înțelege episcopul luteran Munib Younan prin termenul «martiraj». Clericul (a studiat teologia la Helsinki și are acolo mulți prieteni) și consiliera sa de origine americană în mass-media (care poartă titlul de «reverend») au pus ca primă temă pe ordinea de zi a Congresului Bisericii Luterane Mondiale «martirajul palestinian-creștin». După ce în anul 2000 medicul german Harry Fischer, căsătorit cu o palestiniană, a fost omorât în Beth Jala în timpul unei acțiuni a armatei israeliene, Younan a publicat un articol cu titlul «Biserica luterană a jertfit un sfânt». Younan a declarat solemn: «Harry, tu ești adăugat astăzi norului de sfinți care și-au jertfit viața pentru libertatea omenirii». În mod indirect, Younan îi acuză pe israelieni ca fiind ucigașii doctorului, criminalii care vin cu elicoptere și cu tancuri împotriva celor fără apărare pentru a comite acte sângeroase.

Bineînțeles, sursele mass-media ale palestinienilor «creștini» nu au relatat faptul că, prin misiunea mili-

tară de atunci Israelul reacționa la atacul continuu asupra orașului Gillo, cerându-și imediat scuze pentru omorârea din greșeală a medicului german. Pentru Younan un reportaj imparțial despre «martirajul» doctorului Fischer ar fi fost de neconceput. Chiar și ceremonia de înmormântare din Betleem s-a transformat într-un spectacol media. Aidoma circurilor din antichitate, ecranul televizorului a devenit astăzi o arenă publică, cu mențiunea că în această arenă modernă palestinienii îi expun pe «persecutorii israelieni». Astfel știrile devin un spectacol dramatic, un veritabil câmp de luptă în care creștinii palestinieni pot stigmatiza sionismul și îi pot glorifica pe martirii «virtuali».

În predica sa de Paște din anul 2001, Mounib Younan s-a adresat credincioșilor palestinieni cu următoarele cuvinte: «Noi, ca și biserica, suntem supuși astăzi unui adevărat martiraj. Atacurile și distrugerea din jurul nostru cunosc o amploare fără precedent. Când citesc din Evangheliile relatarea patimilor Domnului Isus Cristos îmi amintesc de faptul că și El a suferit pe acest pământ. Când văd înaintea ochilor faptele lui Pilat din Pont, ale lui Petru și ale lui Irod, realizez că aceleași lucruri se întâmplă și în lumea de astăzi. Este foarte posibil ca starea actuală de lucruri să ne constrângă să ne ducem crucea pentru a fi din nou răstigniți pe Golgota».

Younan prezintă Israelul ca fiind Roma idolatră a timpurilor noastre și îl compară cu evreii care L-au răstignit pe Isus și care au persecutat Biserica Primară. Aceste comparații îi transformă pe israelieni în asupritori cruzi, așa cum au fost odinioară Pilat și soldații săi. Younan a terfelit în mod intenționat imaginea mișcării sioniste mondiale, prezentând Israelul drept asupritorul palestinienilor sau cu alte cuvinte, o copie a sângerosului Imperiu Roman.

Nici palestinianul Mitri Raheb, pastor al Bisericii Nașterii Domnului din Betleem, nu se lasă mai prejos decât episcopul său. El îi descrie pe israelieni ca fiind cei care practică «terrorismul organizat», considerându-i răspunzători de

«martirajul» atentatorilor sinucigași de origine palestiniană.

A avea o morală duplicitară. Naim Ateek, decanul universității din cadrul catedralei anglicane St. Georges din Ierusalim condamnă atentatele sinucigașe, dar în același timp scuză acțiunea teroriștilor. El acuză Israelul că i-ar fi transformat pe tinerii palestinieni în atentatori sinucigași, iar Palestina într-un «lagăr de concentrare» al torturii. În mod repetat el compară Israelul cu nașiștii. Ateek încearcă să transforme imaginea negativă a atentatorilor sinucigași într-una pozitivă prin inducerea în eroare a opiniei publice, cu scopul de a trezi înțelegerea și simpatia față de aceste persoane. Din acest motiv el îi numește pe atentatorii sinucigași palestinieni «luptători pentru pace» și consideră că Samson din Biblie ar fi un echivalent modern al acestor «luptători». În opinia lui Ateek, Samson a luptat pentru dreptatea și eliberarea celor asupriți; astăzi povestea vieții lui poate fi istorisită prin înlocuirea numelui său cu «Ahmed».

Concluzia lui Ateek este că Dumnezeu Se revelează în Vechiul Testament doar ca un Dumnezeu evreionist, unilateral și părtinitor. El ridică apoi întrebarea: «Este oare corect ca Dumnezeu să Se găsească de fiecare dată de partea Israelului? Este acest lucru drept sau nedrept?» Un asemenea mod de a pune acest gen de întrebări retorice revelează adevărata intenție a discursurilor lui Ateek.

«Martirajul» palestinian – o continuare a sacrificiului suprem pe cruce al Domnului Isus Cristos. Și Ateek folosește sintagma «moartea sfinților» și îi extinde semnificația prin faptul că prezintă răstignirea Domnului Isus ca fiind un model, o inspirație pentru atentatorii sinucigași palestinieni. În plus, el oferă cititorilor de pe Internet o legătură între moartea sfinților din vremea creștinismului primar și a «dreptilor luptători palestinieni pentru pace» din vremea noastră, a căror moarte Ateek nu se sfiește să o compare chiar și cu jertfa unică a lui Isus! Astfel Ateek și ceilalți conducători ai bisericii

acordă atentatorilor palestinieni sinucigași legitimitate și îi transformă în «martiri» și în instrumente de propagandă în instigarea lor împotriva Israelului.

Prezentarea sionismului ca fiind o erezie. Liderii bisericii palestinieni îi consideră pe activiștii creștini pro-israelieni ca fiinderetici. Dacă pentru ei «sionismul creștin» este o erezie, atunci este evident că sionismul evreiesc este un veritabil produs al iadului. Labib Kobti, trimisul lui Michel Sabbah (patriarhul latin din Ierusalim) în SUA, a scris: «Dumnezeu creștinilor sioniști este un Dumnezeu dușmănos, care aparține doar poporului Său; în realitate El nu este deloc Dumnezeu». Kobti afirmă că sionismul este o formă modernă de idolatrie. În Marea Britanie, Stephen Sizer duce în numele palestinienilor o campanie furibundă de presă împotriva sioniștilor creștini.

Și Bișara Avad, președintele Școlii biblice din Betleem, a utilizat un limbaj veninos când a publicat un articol împotriva sionismului creștin. Printre altele el a scris: «Palestinienii nu trebuie să rămână pe poziție doar în fața Israelului, puternicul stat sionist, ci și în fața dușmanului ascuns, care este sionismul creștin. Această sectă creștină se află de partea puterii răului». Școala biblică din Betleem este mai degrabă un centru politic din care se răspândește propaganda antisionistă și anti-israeliană, iar toate ace-

tea se fac, după cum se pretinde, pe baza Sfintei Scripturi.

O «fatwa» (declarație de credință) creștină. În ianuarie 2003 episcopul Munib Younan a mers chiar mai departe și a publicat o declarație oficială de credință, care este asemănătoare cu «fatwa»

religios și la o prosciere a evreilor și a prietenilor lor creștini. Când a publicat aceste afirmații Younan s-a folosit de impozantul titlu de «episcop al Ierusalimului». Prin aceasta el revendică, dacă putem spune astfel, autoritatea spirituală a scaunului lui Iacov, fratele Domnului Isus, primul conducător al Biseri-



Astfel știrile devin un spectacol dramatic, un veritabil câmp de luptă în care creștinii palestinieni pot stigmatiza sionismul. (Imaginea: Keystone)

învățaților musulmani. În aceasta el a scris că sionismul de astăzi este o erezie mai gravă decât orice altă teologie inspirată din studiul biblic superficial: «Cu această ocazie declar că sionismul creștin nu este doar o teologie nefondată, ci o erezie, ca și arianismul sau nestorianismul. Cred că a sosit timpul să revizuim astfel de interpretări răătăcitoare legate de Cristos și Evanghelie».

De fapt această declarație este o chemare la o cruciadă de tip nou, o chemare a lumii creștine la un război

cii din Ierusalim în urmă cu aproape două mii de ani. Este interesant faptul că astăzi există șapte episcopi ai Ierusalimului care fac parte din diferite confesiuni. Toți însă se numesc succesori ai lui Iacov și ai autorității acestuia.

Dumnezeul dreptății și al dragostei ia tot mai mult chipul unui Dumnezeu nedrept. Bisericele palestinieni au un mod selectiv de a privi lucrurile în ceea ce privește valorile Bibliei. Pentru ei doar termenii ca dragostea, dreptatea și îndurarea au valabilitate. Ei prezintă aceste valori ca fiind opusul concepțiilor creștinilor sioniști «extre-

miști», mai ales referitor la zilele de pe urmă. Critica lor negativă față de sioniștii creștini se manifestă prin faptul că îi consideră ca fiind fundamentalisti, preocupați exclusiv de Apocalipsa și de sfârșitul lumii.

Munib Younan și alții râd pe seama sioniștilor creștini și a evreilor care cred în Isus, în primul rând din cauza faptului că noi credem că trăim astăzi zilele din urmă și că revenirea Domnului nostru Isus Cristos este foarte aproape. În bisericile palestiniene profețiile referitoare la zilele din urmă nu reprezintă un subiect important. Conform punctului de vedere al clericilor palestinieni sionismul creștin este o sectă și o învățătură falsă, teologia bisericii palestiniene fiind singura care prezintă adevărul.

Așezarea pe același loc a sionismului cu ideologia nazistă.

Clericii palestinieni folosesc tot mai des o retorică strigătoare și în același timp înșelătoare în ceea ce privește sionismul, pentru a declanșa ura față de acesta la nivel mondial. De multe ori ei nu mai folosesc propriile cuvinte, ci împrumută lozinci și din alte surse. Astfel episcopul anglican Riah Abu-El-Assal a redat în anul 2002 în mesajul său de Crăciun pasaje mari din corespondența avută cu colegul său Monti din Arkansas, SUA. El a prezentat istoria nașterii Domnului Isus în Betleem sub o formă politică. Ariel Sharon a devenit astfel o versiune modernă a împăratului Irod, care a ucis într-un mod înfiorător pruncii nevinovați din Betleem și din împrejurimi.

Episcopul Riah a citat din răspunsul extremist al preotului Monti după cum urmează: «Întreaga lume a rămas încremenită de groază din cauza guvernării terorii a israelienilor. Sfinția-voastră, trăiți și vedeți cu proprii ochi atrocitățile care au loc în „imperiul israelian neo-nazist” al zilelor noastre». Compararea israelienilor cu naziștii, dar și textul ales corespund exact opiniei lui Riah, însă nimeni nu-l poate acuza de instigare antievrească, deoarece aceste cuvinte au fost rostite de către un preot aflat de cealaltă parte a oceanului.

În alte afirmații cu tentă provocatoare, Ariel Sharon este comparat cu Faraonul egiptean. Alții îl numesc împăratul Nero al secolului XXI, împăratul nebun care admira cu o bucurie bolnavă orașul Roma cuprins de flăcări.

Negarea iudaismului biblic.

Prin interpretarea Scripturii, teologii palestinieni contestă orice continuitate istorică a poporului evreu din Biblie și de aceea neagă dreptul la existență al statului Israel și al evreilor de astăzi. În opinia lor Israelul nu mai este poporul ales, iar legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam, Isaac și Iacov nu mai este valabil. Conform acestei concepții care a apărut deja în urmă cu 2000 de ani, biserica creștină a luat locul Israelului. Ea nu este nimic altceva decât «teologia înlocuirii» a părinților greci și latini ai Bisericii. Partizanii acestei poziții consideră că toate promisiunile de binecuvântare făcute Israelului sunt acum valabile pentru Biserică. În zilele noastre această teologie a dobândit o nouă fațetă, una palestiniană. Prin intermediul ei «se argumentează și dovedește biblic» că poporul evreu nu are nici un viitor național sau spiritual în țara Israel.

Această teologie este susținută în prezent și de afirmația potrivit căreia palestinienii, în opoziție cu evreii, nu au imigrat în țară, ci au locuit acolo fără întrerupere. O astfel de propagandă este susținută cu versete biblice în limba arabă din cărți ca Psalmii, în care, culmea, este vorba despre Sion și despre Israel. În liturghia arabă se ignoră ceea ce Maria, Zaharia sau Simion au rostit în cântările lor de laudă (vezi Luca 1,54.68; 2,32). Se urmărește astfel eliminarea a tot ce ar putea avea iz iudaic în Scriptură, dar și a caracterului evreiesc al Noului Testament.

Câteva exemple: «pământ palestinian», Isus Cristos – «primul palestinian». Creștinii palestinieni nu se dau înapoi nici de la falsificarea datelor istorice. Ei modifică termenii biblici și introduc nume noi. În loc de «țara lui Israel» ei spun «Palestina» sau «Țara Sfântă»,

afirmând imediat că nu au absolut nimic împotriva evreilor.

Liderii palestinieni ai Bisericii prezintă în mass-media o nouă imagine a lui Isus din Nazaret. Ei creează o nouă figură mitologică, prin faptul că îl declară pe Cristos ca fiind «primul palestinian». Maria, mama Lui și ucenicii Săi devin și ei palestinieni. Intenția care se află în spatele acestor lucruri este clară. Falsificarea relatărilor biblice slujește la justificarea dreptului național al palestinienilor asupra țării, prin negarea identității evreiești care rezultă din textele sfinte.

Când sunt criticați că nu rămân la adevărul istoric al Scripturii, ei reacționează printr-o negare a realității, datorită faptului că și-au creat deja o imagine falsă legată de Sfânta Scriptură și de Israel. Ei întăresc acest paradox atunci când afirmă că rădăcinile lor merg înapoi până la canaanitii sau filistenii idolatri amintiți în Sfânta Scriptură. Cel puțin așa vede lucrurile catolicul Labib Kubeti.

Rolul deosebit al evreilor care cred în Isus este negat.

Liderii bisericilor palestiniene nu răspândesc doar «teologia înlocuirii», conform căreia Biserica este «adevăratul Israel», ci în mod sistematic ei resping sionismul creștin și contestă dreptul la existență al unei grupări semnificative de evrei care cred în Domnul Isus. Ei cer ca toți evreii mesianici să își găsească locul în bisericile, în denominațiunile deja existente.

De fapt fiecare lider al bisericii palestiniene – a celei luterane, anglicane sau catolice – se străduiește să îi integreze pe evreii mesianici în bisericile lor, chiar dacă este vorba doar despre «biserici exclusiv palestiniene».

«Biserica mamă» arabă. Bisericile arabe se doresc a fi substitutul evreilor mesianici despre care vorbește Noul Testament. Acest lucru are loc în parte printr-o interpretare caraghioasă a textului din Fapte 2, în care primii creștini din ziua de Rusalii sunt numiți «arabi». Conform acestei interpretări, Biserica credincioșilor dintre neamuri și-a păstrat continuitatea istorică în țara lui Is-

rael, în opoziție cu «Biserica tăierii împrejur», care și-a părăsit locul de origine. Această teologie depozitează Noul Testament de caracterul său evreiesc și anulează legătura dintre evreii mesianici de astăzi și Biserica Primară a iudeilor tăiați împrejur.

Și poziția pro-sionistă a evreilor mesianici și identificarea lor cu statul Israel este un spin în ochii liderilor bisericilor palestinieni. Credința evreilor mesianici, care este în strânsă legătură cu sionismul biblic, reprezintă o mare problemă pentru creștinii palestinieni.

Pentru a legitima biserica arabă locală ca și continuatoare a Bisericii Primare, în ultima vreme creștinii palestinieni folosesc foarte des sintagma «biserica mamă». Se creează astfel o teologie antievreiască care contestă legitimitatea bisericilor mesianice din Israel, pentru că acestea își permit să facă apel la originea evreiască a Bisericii Primare.

Legătura dintre creștinism și islam – o simbioză periculoasă.

Creștinii palestinieni cooperează cu musulmanii palestinieni la nivelul mass-media atunci când este vorba de eforturile lor naționale. Conform afirmațiilor lui Mitri Raheb, creștinii arabi sunt parte inseparabilă atât din rândul arabilor musulmani, cât și din lumea creștină. În mod surprinzător

el afirmă în continuare că și islamul este o parte importantă a lumii evreo-creștine, atât din punct de vedere teologic, cât și din perspectivă istorică. Prin această afirmație islamul este strâns legat de moștenirea biblică a evreilor și a creștinilor, de un Dumnezeu drept care se află de partea celor izgoniți și asupriți, adică evident de partea palestinienilor. Sunt ignorate total doctrinele fundamentale existente în islam, cu referire directă la Jihad (războiul sfânt), la Șaria și la violență.

Solidaritatea națională și panarabă este un factor important în legătura dintre creștinii palestinieni și musulmani. În cercurile arabe se vorbește despre «arabism» ca numitor comun în regiunea de la Maghreb până la Golful Persic. Acest «arabism» se identifică cu societatea musulmană și sub formă creștină și le permite clericilor palestinieni să atace orice biserică din țările vestice care își permite să simpatizeze cu Israelul sau cu evreii.

În cadrul «arabismului» acest comportament este absolut normal. Astfel Atalla Hanna, arhiepiscopul palestinian al bisericii greco-ortodoxe a chemat la colaborare strânsă între musulmani și creștini împotriva războiului din Irak. Cu această ocazie nu a uitat însă să-i laude pe atentatorii sinucigași și să-i declare ca fiind eroi arabi.

O coaliție între «cruciați și evrei» împotriva Răsăritului și a islamului. Pastorul metodist Alex Avad și alții se consideră drept apărători ai musulmanilor și ai islamului. Avad cheamă la lupta împotriva prejudecăților din mijlocul creștinilor din vest și amintește cu această ocazie de cruciații anti-islamici din Evul Mediu. Este de-a dreptul comic că arabii creștini se transformă în protectori ai islamului prin asemenea atitudini și comparații deplasate.

În acest context trebuie atrasă atenția și asupra echivalentului islamic al «teologiei creștine a înlocuirii». Paralel teoriei creștine, după ce Biserica a luat locul Israelului în planul lui Dumnezeu, în islam există părerea că Mahomed a dizolvat iudaismul. Acesta este modul în care islamul a adaptat efectiv «teologia creștină a înlocuirii».

INFORMAȚII DE CULISE DIN ISRAEL

■ «MOARTE NEMUSULMANILOR!»

Manipulați ca roboții

Educarea multor copii palestinieni în spiritul urii a contribuit cu siguranță la eșecul Convenției de la Oslo din anul 1993. În virtutea procesului de democratizare din Orientul Apropiat și a speranței realizării unei păci durabile în Israel, se încearcă punerea în aplicare a unui program – «Teach Kids Peace» (Învățați-i pe copii pacea) – care are ca scop schimbarea mentalității copiilor palestinieni.

Terorismul islamic nu este un fenomen întâmplător. Într-o cultură care de decenii ațâță ura, Jihadul și antisemitismul, era clar că se va ajunge aici. Eu m-am născut și am crescut în anii '50 în Fâșia Gaza, ca-

re pe vremea aceea era ocupată de Egipt. Președintele egiptean Nasser dorea încă de atunci să unească lumea arabă pentru a distruge Israelul. El a mobilizat arabii din Fâșia Gaza și i-a trimis ca partizani – așa-

numiții *feidahini* (literal: cei care se jertfesc) – în Israel. În timpul unei astfel de acțiuni a căzut tatăl meu, care comanda trupele egiptene din Fâșia Gaza și de pe Muntele Sinai.